

Đề bài:

Cảm xúc của
anh (chị) khi nhìn
một đứa bé mồ
côi không nơi
nương tựa.

Bài làm

Tôi gặp em, một đứa trẻ hành khất, khi rẽ vào chợ huyện mua vài thứ lật vặt. Em gái chỉ chừng độ 3-4 tuổi, tôi có cảm giác như em vừa mới biết đi hôm nao!

Em chìa tay nhỏ xạm đen, gầy gò trước mặt tôi, đôi mắt non nớt nhưng đã sớm nhuốm vẻ buồn và lạnh lùng của em làm cho tôi trần trở... Đặt vào tay em đồng tiền lẻ, tôi muốn níu em lại hỏi han đôi câu, nhưng em đã cảm ơn rồi lặng lẽ bước đi.

Nhìn em len lỏi giữa dòng người đông đúc, chìa bàn tay gầy trước bao người đi chợ, tôi cảm thấy mình như thiếu một điều gì đó lớn lắm. Có người xua đuối em, có người thờ ơ không đoái hoài gì đến em, có người ái ngại bỏ vôi vào tay em đồng tiền lẻ..., nhưng tôi thấy tuyệt nhiên không một biểu hiện gì khác trên gương mặt em: không buồn, không vui, không cáu giận, thậm chí cũng không mừng rỡ như những kẻ ăn mày khác mỗi khi có người cho em nhiều tiền hơn...

Em vẫn bước đi, chìa bàn tay khô gầy với giọng nói yếu ớt:

– Cháu xin các cô, các bác...

Tôi nhận ra giọng nói của một người miền khác. Lòng tôi bỗng nhói đau. Tôi tự hỏi: “Em ở đâu? Sao lại đến nơi này? Cha mẹ em đâu? Những người thân của em ở đâu?”. Chỉ mới vài bốn tuổi, em phải chịu cảnh ăn mày ở đầu đường xó chợ. Đứng ở đây, tôi nghe các cô trong chợ nói với nhau: em là trẻ mồ côi, lưu lạc từ phương xa, mới tới đây được vài ngày. Em theo đám người buôn trâu bò, rồi họ bỏ rơi em ở lại. Ai cũng ái ngại thương em vì em còn nhỏ quá. Họ bảo: đêm em ngủ trên các sạp hàng, ngày đi xin ăn. Các bà các chị thương tình đem cho quần áo. Tôi rùng mình khi tự đặt trong cảnh ngộ của em. Đêm một mình ngủ giữa cái chợ mênh mông không một bóng người! Bằng tuổi em, tôi đã suốt ngày được mẹ cưng chiều, đi học còn phải đón đưa, ngủ còn phải dỗ. Vậy mà em... Nửa đêm nghe tiếng con mèo hoang gào khóc, tiếng chuột chạy rình rịch làm rơi mấy viên ngói vỡ... Giữa màn đêm đen đặc và im ắng có thể có những bóng ma nào?... Nếu là tôi, chắc tôi sẽ phải sợ chết ngất đi mất.

Trong đêm dài gió lạnh, chẳng có ai kể cho em nghe thật nhiều chuyện về công chúa và hoàng tử? Thậm chí cũng chẳng có ai dạy em cách tự mình sưởi ấm đêm đông. Tôi giật mình chột dạ khi nghĩ đến em là cô bé bán diêm? Không, cuộc đời này không đến nỗi độc ác, ích kỉ, để cho em phải chết cồng một mình trong giấc mơ gặp lại bố mẹ.

Mái tóc em vàng hoe, và làn da non nớt đã có vẻ rám nắng làm cho tôi chạnh lòng.

Tôi nghĩ đến quyền của trẻ em. Không, em ạ, em có quyền được chơi, được đùa, được tới trường, được chăm sóc...! Bây giờ thì tôi nghĩ ra rằng,

bất luận bố mẹ em là ai, em từ đâu tới, và vì sao em lại phải ra đường, em vẫn có quyền được hưởng cuộc sống bình thường như bao nhiêu đứa trẻ khác.

Tôi lại chợt nghĩ đến khu nhà SOS của thành phố vừa xây xong.

Sớm muộn gì em cũng sẽ được đưa về ngôi nhà ấy. Nơi ấy có các chị, các mẹ, những người luôn dang rộng cánh tay để nhận những đứa trẻ lang thang cơ nhỡ như em về làm con mình. Họ sẽ thay mẹ em chăm sóc em tận tình. Em sẽ được tới trường, sẽ là một cô học trò tinh nghịch, học giỏi và siêng năng.

Rồi một ngày kia, khi nghĩ về bố mẹ, em có thể sẽ cảm thấy mình bất hạnh. Nhưng nhìn con mắt đầy nghị lực của đứa trẻ bốn tuổi, tôi tin rằng em sẽ vượt qua. Và chắc chắn lúc ấy, em mới càng biết ơn những người đã chăm sóc, nuôi dưỡng em, biết ơn chế độ này, đất nước này, và cả cuộc đời này lắm lắm!

Tôi tin và cầu chúc những điều may mắn sẽ đến với em, một đứa trẻ mồ côi lưu lạc...

(Bài do cô giáo Nguyễn Hồng Kiên cung cấp)